

HET BUITENSTE DES DRINKBEKERS.

.... één ding ontbreekt u....

HET kleine spiegeltje boven het fonteintje in de groote voorname gang van het bankgebouw, had al menig lief gezichtje weerkaatst — maar toch stellig nooit zoo'n lief als dat van Nora, toen ze op een „brandend-heeten Vrijdag-achtermiddag,” een heel eind over haar gewonen tijd, haar hoedje met een resoluut gebaar op haar krullig kopje drukte. Een klein rood hoedje — en een wit mantelpakje, met precies hetzelfde

felle rood aan kraag en manchetten — en witzijden kousen — en witte schoentjes — en een frisch rond gezichtje — en kleine zwarte krulletjes bij haar ooren — het was wezenlijk een schildertje. Een elegante „business-girl,” zóó gestapt van een plaatje in een Engelsch tijdschrift.

„Je bent knap laat,” knikte Nora, tot haar beeltenis in het glas. „En je ziet er uit, of je je brood verdiend hebt met hóóien, met zoo'n ongedistingeerde kleur. En dan praten ze nog van een *makkelijk* baantje.”

Het hoedje stond, zooals een hoedje behoort te staan — en peute-terend aan haar handschoenen tripte ze met klikkende hakjes de gang uit. Het was wel warm, maar een meisje zonder handschoenen.....

Het was buiten nog heeter dan ze gedacht had; de hitte sloeg als een loome golf tegen haar gezicht, toen ze een oogenblik aarzelde op de stoep. Dan stapte ze haastig de straat op, verlangend naar de koelte van haar kamer, en thee — En loopend door de drukke asphaltstraten, langs de groote winkelruiten, wist ze, dat ze er goed uitzag zoo — lady-like. Wit en rood — haar zus Bep zou gezegd hebben: een schattige combinatie. Precies Kitty Coornvelt uit de „Opstandigen.” Waar je al geen ideeën uit kon opdoen voor 'n mantelpak! Interessant boek wel, maar dat derde deel was overdreven. „Beslist!” zei ze

hardop, alsof iemand haar oordeel had betwist. O, je had gekke wurmen van meisjes tegenwoordig — nou natuurlijk — maar als je 't boek wou gelooven, waren ze allemaal zóó. Op 't kantoor had je ook zoo'n paar van die wezens. Loes, nou, die viel van de eene verliefdheid in de andere. „Als maar losse verkeer,” zou Aaltje thuis zeggen. En Fien — die leefde voor niets anders dan films en dancings en al die nonsens meer. Maar daar kon je alle kantoormeisjes toch niet naar beoordeelen. *Zij* was toch al vast niet zoo —

„O, wat 'n beeld van 'n taschje!” ze schoot in verrukking op 'n etalage af, bleef in diepe bewondering staan kijken naar 't „beeld”. Ook met rood er in, het zou precies bij dit pakje komen. Maar nee, de prijs! Lieve help, dat kon Bruin niet trekken, en dan 't begin van de maand! Met een ruk draaide ze zich om, liep haastig door. Zie je, als je van geen overleg wist, als je alles maar uitgaf, dan kwam je natuurlijk nooit toe. Zulke schatten verdiende je niet —

En je kostgeld was een hap uit je portemonnaie iedere maand. Asjeblijft! Ja, van naar huis wat sturen, kwam niets natuurlijk, je hield maar amper genoeg over om je behoorlijk te kleeden.

Je kon toch niet altijd en eeuwig met 't zelfde jurkje aan rondlopen. Je *had* er wel, die 't deden — o, ja — maar *zij* bedankte er voor. Je was maar eens jong, hoor!

En dan eens een ditje en een datje, een bloemetje op je kamer, wol voor een nieuw handwerk, een cadeautje. — Het was heusch wel eens tooveren om 't eind van de maand te halen.

Toch leuk! dacht ze glimlachend, toch leuk, op je eigen beenen te staan, zelf je er doorheen te slaan. Hard werken — en toch er uitzien als een dame. Wat een zegen, dat *zij* niet in 1840 geleefd had! Dan zou ze ook achter groene horretjes gezeten hebben, en keper met de hand hebben genaaid, en zeven onderrokken hebben gedragen — in plaats van op kamers te wonen in een stad als Den Haag, en zelf je japonnen te kiezen, en te doen en te laten wat je wou. Wat klaagden de menschen toch over de meisjes van tegenwoordig! Vooral de meisjes op 't kantoor, die moesten 't nogal eens ontgelden. Dat ze de plaatsen innamen van zooveel jongens, die rond liepen zonder werk. — Nou ja, kon zij dat helpen? Deed ze haar werk niet goed soms? Was ze vandaag niet drie kwartier langer gebleven, uit eigen beweging, omdat er zoo'n berg

werk lag? Had ze pas geen opslag gehad? O zoo. Uitdagend rekte ze haar flink figuurtje rechter — en eigenwijs redeneerde het wit-en-roode Farizeeërtje verder, terwijl ze de stille stadsstraat insloeg, waar ze haar kamers had: Hoe kon Moeder haar nu toch eigenlijk verwijten — zooals laatst, toen ze een Zondag over was — dat zij — en heel wat meisjes met haar — iets miste — dat er iets aan haar ontbrak, iets, *wat* dan toch? Ze verdiende haar eigen brood — ze naaide nota bene haar eigen japonnen — haar daagsche tenminste — niemand kwam een cent aan haar tekort. Ze gunde zich nooit een pretje, dan zoo af en toe eens naar 'n uitvoering van „Excelsior.” Ze ging trouw naar de kerk, iederen Zondag. Ze was bestuurslid van de meisjesvereniging. Ze studeerde hard voor haar Engelsche handelscorrespondentie — ze schreef ellenlange brieven naar huis — de chefs waren tevreden over haar werk..... Moest ze soms pannetjes soep naar arme menschen gaan brengen, of borstrokken breien voor hun kinderen?

En op de stoep van haar huisdeur, terwijl ze in haar tasche naar den sleutel grabbelde, rees de eeuwenoude zelfbewuste vraag in haar op:

„Wat ontbreekt mij nog?”

„Och,” bedacht ze, terwijl ze de huisdeur achter zich toetrok, „Moeder is een schat, maar heusch 'n beetje, 'n héél klein beetje overdreven.”

Ze neuriede vroolijk: „Schon eilet froh der Ackersmann,” terwijl ze haar mantel aan den kapstok hing. Hé, een blauwe mantel, 't leek wel van een verpleegster — Zou.....?

Meteen ging, achter in de donkere gang, de keukendeur open, en een kleine, dikke vrouw in 't zwart, met een glimmend rood gezicht onder glad vettig haar, kwam haastig op haar toeschuiven. Nora, met al haar aandacht bij haar krulletjes en den blauwen mantel, keerde zich niet om, voordat een hijgende stem, half verontschuldiging, maar met toch iets als afkeuring daaronder, fluisterde:

„Juffrouw — as 't u 't zelfde is — zou u meschien een beetje zachies willen doen? Me dochter ken geen drukte hebben.....”

„Uw dochter.....?” Nora keerde zich om, herkende: de moeder van haar kostjuffrouw. Dan begreep ze snel, gedachtig aan den mantel — en eenigszins verlegen, begon ze, ook fluisterend: „Is.....?”

Het dikke vrouwtje knikte, veegde haar vuurrood gezicht af.

„Vanmiddag om effen vier uur, denk ik. Ze hebben mijn nog net op tijd gehaald. — De zuster is d'r nog. Mensch, wat 'n middag. — Ze het 't van den dood opgehaald.....”

Nora was behendig naar de trap geschoven,

gereed tot een haastige aftocht. In haar hart doodsbang voor details, aarzelde ze toch nog even op de onderste tree.

„Enne.... 't kindje?” waagde ze met een kleur.

„Dood.....” Het klonk zoo hard en onverwacht, dat Nora haar verbijsterd aanstaarde....

„'t Heb maar effe geleefd..... 'k Ben nou net pas an uw eten begonnen, 't is wat laat geworden, vanzelfs, u mot 't maar niet kwalijk nemen.....”

„O nee!” Nora vloog naar boven, onhoorbaar. Op haar kamer viel ze neer in haar lagen stoel, buiten adem, en met denzelfden verschrikten trek nog op haar gezicht.

„Dóód!” herhaalde ze hardop, in de leege kamer, die koel was en stil — de zon scheen op de neergelaten gordijnen voor de open balkon-deuren.

„Dood” — dus dat was gebeurd vanmiddag, terwijl zij op 't kantoor zat thee te drinken, en gekheid te maken.

Die stumperd.....

Ze zag voor zich het magere moede gezicht van haar kostjuffrouw — dat stille geduldige sloofje, dat den heelen dag door sjouwde en ploeterde om „rond te komen.”

De man reiziger en nog 't een en ander — twaalf ambachten en dertien ongelukken. Wat had ze hem in haar hart dikwijls geminacht, wanneer ze hem thuis zag komen in die gammele oude

regenjas, met z'n zure ontevreden gezicht — in haar resolute zelfbewustheid van meisje, dat verdient. Dat zwijgende, zwoegende vrouwtje, dat haar alle dag bediende met dezelfde gedweeë gedienschtigheid, dat kamers moest verhuuren en ver boven haar krachten zwoegen, om — nou je kon gerust zeggen — om niet van honger te sterven. Nou lag ze beneden, in dat benauwde kabinetje, dat als slaapkamer dienst deed. —

Van den dood opgehaald..... En in 't wiegje, achter de gordijntjes: het kindje, haar éérste kindje, dóód.

* * *

Het was héél stil in de kamer, die ruim en gezellig was — een echte meisjeskamer, door de smaakvolle kleinigheden óveral.

De vroolijke bonte kussens op den divan, met bestudeerde achteloosheid geschikt — de welgekozen platen aan de muren — het sierlijke gebloemde schemerlampje — en op tafel de prachtige gemberpot met teere lila lathyrus, die zacht stond te geuren. De tocht bewoog de neergelaten gordijnen, en op het balkon klaterde het vlugge sjilpen van stociende musschen. Het was alles mooi, en harmonieus, en droomerig, en beneden.... overweldigd door dat plotselinge, gruwelijke, dat in haar rustig tevreden leventje was neergeploft als een steen in een vijver, zat Nora neergedoken in haar stoel, starend naar haar onberispelijke schoentjes.

„Wat 'n moed,” dacht ze, ontzet, „wat 'n moed, om zoo'n bestaan voort te sleepen zonder klagen. Als je nóóit een vriendelijk woord krijgt, nooit anders dan grauwen van zoo'n akeligheid van een man.....”

„En jij dan?”

Het was als een felle slag. Nora was met een schok overeind.

„En jij dan?” hoorde haar plotseling ontwaakt geweten. „Wat heb jij voor haar gedaan, voor dat armoedige schepseltje, dat voor jou gemak veel te hard gewerkt heeft? Jij, bestuurslid van een meisjesvereniging — trouwe kerkgangster — hardwerkend voorbeeld van plichtsbetrachting. Je hebt haar op tijd haar geld betaald — zeker — en goeien morgen en goeien avond gezegd — en dat de boter zoo'n raar smaakje had, gisteren — en dat 't raam in je slaapkamer zoo slecht sloot. Maar wanneer heb je haar eens één vriendelijk woord gegeven, of gevraagd wat er aan scheelde, als ze er zoo aschgrauw en afgejakkerd uitzag? Wat heb je voor haar gedaán? Niks, niks!”

„Ik ben hongerig geweest, en gij hebt mij niet te eten gegeven, ik ben dorstig geweest, en gij

hebt mij niet te drinken gegeven.... in de gevangenis, en gij hebt mij niet bezocht....”

De woorden schenen te vlammen voor haar oogen. In de gevangenis.....! Als er toch één in de gevangenis geweest was, dan was het dat arme, arme schepsel — en zij — een beker koud water? nog geen druppel had ze haar gegeven!

„O moeder,” dacht Nora, vol berouw. „O moeder, u hadt gelijk. Ik ben 'n ellendige egoïst geweest. — O, wat ben ik een egoïst geweest!”

Moeder! Wat zou Moeder gedaan hebben in zoo'n geval? Die zou niet stil hebben gezeten, maar direct hebben aangepakt, geholpen. Al was 't maar met vaten wasschen of de pap omroeren! Meteen vloog Nora op, gehoor gevend aan een plotselinge gedachte. Op haar slaapkamer trok ze, driftig bijna, haar schoentjes uit, verruilde ze voor een paar zachte pantoffels. Zoo sloop ze behoedzaam naar beneden, de trap af —! de gang door naar de keukendeur.

Ze tikte.

„Ja zuster?” riep een angstige stem van binnen.

„Ik ben 't!” zei Nora, met haar hoofd om 't hoekje — meteen stond ze midden in 't benauwde keukentje, waar een vettige walm hing. De vrouw bij 't fornuis, die net een bittere alleenspraak

had gehouden over die „ketoerjuf, die je nou óók nog d'r bij na kon loopen!” stond een oogenblik stom verbaasd, met een deksel in haar hand.

„Hebt u niet een groote schort voor mij?” vroeg

Nora met een hooge kleur. „En mag ik *asjeblijft* wat voor u doen? Al is 't maar de aardappelen schillen.....”

Het deksel kwam — gelukkig — op een pan terecht — het dikke vrouwtje had haar spraak terug.

„Maar me lieve mensch, ú.....”

„Ja ik,” zei Nora driftig, rondkijkend naar een schort. „Dacht u, dat ik rustig boven kon zitten en niets doen, terwijl u hier moet sjouwen, en zij.....”

Ze brak plotseling af. „Toe!” herhaalde ze smeekend, „zeg u nou maar wat ik doen kan. Afwasschen is ook goed.....”

„Ja maar, ú. — Dat schort van me dochter zal u wel passen, dat daar hangt. — Nee, 't is heusch al te vrindelijk — en u zou u handen bederven.....”

Nora, met het leelijke bonte schort half aan, keerde zich om.

„Ja...”, zei ze verontwaardigd. „Dat zou belist zonde wezen, die handen van mij. Geef u mij nou maar de aardappelen en alles, dan zorg ik voor mijn eten — en gaat u nou maar

gauw naar d'r toe. U bent daar harder noodig dan hier.”

Vijf minuten later zat Nora, met een bak aardappelen op haar knieën, en een zakkerig huishoudschort over de schatfige wit-met-roode combinatie, te schillen of ze haar brood er mee moest verdienen — en fluisterde het goe-dige dikke vrouwtje, terwijl ze zich neerboog over het wasgele gezicht in de kus-sens, als een antwoord op de stomme vraag in de groote oogen: „Nee, stil maar, d'r wordt voor gezorgd. Ja, de juf-frouw krijgt alles op d'r tijd.....”

RIE VAN R.

VOOR 'T KINDJE VAN „TAN MAT”

'k Heb rond Uw kopje, kindeke
m'n teer gedacht gesponnen.....
en rond Uw rosig wiegje, zacht
m'n stille vreugd gezongen.....

'k Heb U zoo lief, klein zonnekind! —
Als jonge lentemorgen
lichten Uw blauwe kijkertjes
na bange nacht van zorgen.....

Klein lievertje..... in 't lijdensuur
werd ge van God gegeven,
als 't stralend-jonge lentelicht
in 't donk're menschenleven.

„LENTEKIND”